

Groep I

4 September 1960

Goeden morgen, vrienden,

We beginnen dan weer met de bijeenkomsten van onze zondagmorgen groepen en het lijkt me juist om, zoals we een naklank, een soort epiloog hebben gegeven, ook een voorwoord te spreken. Het is natuurlijk gemakkelijk om een wijdingssfeer op te roepen op deze morgens en het bij die sfeer te laten, maar een sfeer op zichzelf, hoe goed ook voor geestelijk werk, voor geestelijke ontwikkeling, kan met voldoende zijn.

We hebben ons voorgesteld om in deze komende reeks ook weer een aantal gastsprekers aan het woord te laten komen. Daarnaast echter menen wij de nadruk te moeten leggen op de gebeurtenissen van deze tijd. Het gaat ons niet om een toelichting op toestanden als die in de Congo en andere. Die interesseren ons, althans in deze bijeenkomsten, minder.

Er zijn echter veel ontwikkelingen in deze dagen, die kunnen worden vergeleken met een inwijdingstrap, een inwijdingskwestie, zou ik haast zeggen. Een inwijding, mijne vrienden, is altijd een afscheid nemen, een achterlaten en daarnaast een verwerven. Op deze procedure van inwijding en al wat daarmee gepaard gaat, zou ik dan gaarne als eerste enige nadruk gaan leggen.

Elk proces dat wij met de naam inwijding kunnen betitelen, betekent een rijpingsproces. Er wordt een nieuwe wereld betreden, er wordt een oude wereld achtergelaten. Er worden nieuwe verplichtingen aanvaard, terwijl oude plichten achter blijven. Wanneer een wereld cultureel, economisch, politiek, sociaal, religieus veranderingen ondergaat, dan moet dit zijn stempel drukken op de bevolking, op de maatschappij. Wij kunnen daaraan niet ontkomen en wij zullen elke verandering van uiterlijke condities weerspiegeld zien in de menigte rond ons.

Elke verandering echter kan, mits wij juist reageren, voor ons een verbetering zijn. Die verbetering kan alleen verkregen worden, wanneer wij niet worden aangetast door de angsten, die vele normale mensen bestormen, wanneer zij nieuwe toestanden onder het oog moeten zien. Vasthoudendheid aan het oude is volkomen fataal en betekent het ontstaan van zo grote angsten, dat een vertekening van zelfkennis, beeld van het ik ontstaat: dat daarnaast en dat is misschien nog veel belangrijker een reeks van onbeheerste begeerten ontstaat.

Nu kunnen wij dit misschien eenvoudiger kort behandelen en wel in, laat ons zeggen, meer esoterisch-technische zin. Wanneer een mens leeft, dan zijn er twee geestelijke voertuigen die een bijzonder grote invloed hebben op zijn lichamelijk bestaan, maar ook op zijn geestelijke reactie. Deze twee lichamen zijn ten dele met elkaar in strijd. Het eerste is het levenslichaam. Levenslichaam is een term die wij gebruiken om de vitaliteit aan te geven, die de mens aantrekt. Voor een deel onttrekt hij deze aan de lucht elektriciteit, voor een ander deel aan zonne-energie, een derde deel kan hij door chemische processen in zijn lichaam ook zelf tot stand brengen. Dit levenslichaam behoort tot een reeks van velden, die aan de wet van communicerende vaten gehoorzamen. Dat wil zeggen dat het levenslichaam tracht een overall evenwichtige energetische verhouding in het lichaam tot stand te brengen. Het houdt zich alleen bezig met de toevoer van energie en het evenwichtig in stand houden van uw levensprocessen.

Het is het levenslichaam dat ziekte bestrijdt: het is het levenslichaam dat, ongeacht de vele wijzigingen die in een lichaam ontstaan, voortdurend in de weer is om de mens vitaal te houden. Dit lichaam werkt via het niet beheerste deel van het zenuwstelsel, dus ook de kleine hersenen, de automatische functies vallen er onder.

Het tweede lichaam noemen wij wel: begeertelichaam. Het begeertelichaam moet u zien als een reeks van gedachtebeelden, die ons kunnen beheersen: gebonden echter met stoffelijke waarden. Genetische kwaliteiten kunnen in het begeertelichaam tot uiting komen. Wij zijn gezamenlijk de aanleiding tot b.v. seksuele drang, abnormale hongerbevrediging, of moet ik zeggen: lekkerbekkerij? Het begeertelichaam spoort u steeds aan tot een verstoren van evenwicht, waarbij uw omstandigheden dus inderdaad zeer gevarieerd zijn en ervaring mogelijk is, anderzijds echter geen beheersing bestaat.

Wij kunnen natuurlijk veel verder gaan met de ontleding van de mens en al wat erbij behoort. Voor ons huidige doel zijn deze twee punten voldoende. U zult begrijpen dat de voortdurende strijdigheid tussen levenslichaam en begeertelichaam in de mens tevens aanleiding is tot een wisselwerking, waarbij nu het een, dan het ander domineert. De slaapperiode brengt ons over het algemeen, maar niet altijd, het domineren van het levenslichaam en daardoor rust, herstel van krachten enz.. De waaktoestand brengt ons overwegend de functie van het begeertelichaam, verstoring van evenwicht, reeksen van onjuiste en onevenwichtige handelingen.

Wanneer wij ons nu bevinden in een wereld vol verandering, dan blijkt dat deze verandering het sterkst aanspreekt op het begeertelichaam. Het levenslichaam zelf reageert alleen op veranderingen van energiepeil rond u. U kunt dit merken wanneer er onweer is, wanneer de luchtelektriciteit te klein of te hoog wordt. U kunt het merken in afgesloten ruimten, waar niet voldoende potentiaal is, tussen b.v. de zoldering boven u en de bodem onder u. In dergelijke gevallen wordt u slapper, vervelender, vermoeider. Hierop spreekt het levenslichaam aan.

Het begeertelichaam echter bouwt zich, omdat het met gedachten en beelden werkt, een schijnwereld op. Deze schijnwereld is altijd gebaseerd op het oude. Het betekent een ontplooiing van eigen wezen, een vervulling van eigen begeren in het oude, dus in het van ik bestaande beeld. Gedurende een periode van verandering, een periode van wijziging zoals de wereld het ogenblik ondergaat, wordt het oude bedreigd.

Hierbij blijkt het begeertelichaam een tweede functie te hebben. Het wekt een onnoemelijk gevoel van afkeer, van angst, zodra de term van de droom, die men heeft, wordt bedreigd. Dus het gaat niet alleen om de droom zelf, maar zelfs om de definitie daarvan. Wordt die definitie gewijzigd, dan krijgen we ook een angstreactie. In ons eigen wezen, van de mensheid tenminste, speelt zich dan in deze dagen het volgende proces af: Hetgeen wij bereikt hadden, hetgeen wij ons zeker meenden te weten, is ten onder gegaan, of het staat op een zeer wankel basis.

Nu kunnen wij ons verblinden door alleen terug te zien. wij zullen al hetgeen vóór ons ligt niet kunnen concipiëren. Het beeld dat voor ons ligt is echter in de eerste plaats nu nog een geestelijk concept. De geest, die minder aan tijd gebonden is, voorvoelt a.h.w., of moet ik zeggen voorziet, hetgeen gaat komen. Zij wenst daarin een zo harmonisch mogelijke uitdrukking te geven aan haar eigen ik. Dit zich uitdrukken in harmonie betekent voor haar het beleven van het kosmische van God in Zijn schepping zowel als in het ik.

Daarnaast wenst zij juist vooruitziende, steeds nauwkeuriger haar eigen vermogens en kwaliteiten te leren kennen. De geest zelve, in haar dus niet stoffelijke voertuigen, streeft naar zelfkennis: zij weet dat deze noodzakelijk is om op juiste wijze in de kosmische harmonie van hetgeen voor mens of geest nog komend is, te passen. Zij weet op de juiste wijze mee te functioneren in dit grote wonderwerk dat wij de schepping noemen. Het begeertelichaam verzet zich hiertegen, want het wil het oude houden. Zo ontstaat de tweestrijd. In een inwijdingsperiode nu, zal de mens juist dit begeertelichaam moeten overwinnen en het levenslichaam moeten kunnen reguleren.

Het begeertelichaam overwinnen, dat kun je het eenvoudigst doen door niet het begeerde als zodanig te ontzeggen, maar het begeren zelf te beheersen, U kunt niet leven zonder een begeertelichaam, u kunt het niet wegdrücken. Het is de band tussen uw stoffelijk denken en menige geestelijke reactie. Maar u kunt meester zijn over dit begeertelichaam en dat is een belangrijk punt.

Op het ogenblik dat het begeertelichaam volledig beantwoordt aan hetgeen geestelijk toelaatbaar wordt geacht, ligt voor de mens enerzijds de volle rijkdom van zijn huidige wereld open: er is niets wat hem ontzegd is, zij het door zichzelf, zijn eigen rechtsbesef, zijn eigen begrip van kosmische harmonie, zijn eigen doel. Anderzijds laat hij zich niet verleiden tot stoffelijke handelingen of zelfs maar gedachten, die in strijd zijn met dit doel en de nagestreefde harmonie.

Het levenslichaam kan soms een overmaat van vitaliteit produceren. Wij zien dit bij de jeugd b.v. in de puberteitsjaren, waarbij een te grote hoeveelheid energie nog geen uitlaat heeft gevonden en aan de hand daarvan een zekere irrationaliteit kan ontstaan, een gebrek aan wat wij zouden noemen redelijk denken: een impulsiviteit, die vaak zeer sterk gelieerd is met de begeertewereld en de voorstellingswereld in de begeerte.

Wij moeten voorkomen dat wij meer vitaliteit bezitten dan wenselijk is: voor alles moeten wij voorkomen, dat de soort vitaliteit, die wij hoofdzakelijk opnemen, van een andere geaardheid is dan ons geestelijk streven aanvaardbaar of zelfs begeerlijk zou maken. Een beheersing is dus noodzakelijk. Dit betekent dat wij afstand moeten doen van veel wat achter ons ligt.

Voor het menselijk leven komt dit neer op een terzijde zetten van het verleden, een terzijde zetten van herinneringen, schulden of rechten, die men aan het verleden meent te ontlenuen. Behouden blijft de ervaring en de innerlijke wetenschap, die echter wordt geconsolideerd en gemaakt tot een nu bestaande, direct bruikbare waarde.

Wij zullen nu, wanneer wij in een tijd als deze inderdaad het verleden kunnen laten rusten en deze nieuwe weg met beheersing der begeerten kunnen gaan, een nieuw leven ontdekken: dat is een typisch verschijnsel. Ik weet wel dat dit symbolisch in sommige groepen gedaan wordt en het geval is, maar er kunnen inderdaad innerlijke veranderingen optreden, die a.h.w. een nieuw leven scheppen in hetzelfde lichaam, een beëindiging van het verleden, een aanvaarden van een nieuw bestaan en een nieuwe toestand. Dit moet elke mens voor zich bereiken en dan komen wij vanzelf tot het volgende punt, dat met een dergelijke inwijding verknoot gaat.

Elke fase van inwijding die een mens of de mensheid als geheel doormaakt, gaat in de trap van overgave, dus dood van het verleden, gepaard met een verwerving die niet alleen eigen verdienste is. Let wel, ik spreek niet over genade of zoiets. Men verkrijgt a.h.w. nieuwe gereedschappen, nieuwe eigenschappen, men verkrijgt een nieuw soort kracht, een nieuw inzicht. Soms wordt dit uitgedrukt in een woord, dan krijgen wij dus de typische godssymboliek, waarbij in den beginne het Woord is of in een katholieke term: het woord is vlees geworden. Er wordt een onmiddellijke weergave geschapen van een groot kosmisch principe in een beperkt stoffelijke vorm. Dit wordt door het geestelijk bewustzijn aanvaard en opgenomen: aan de hand daarvan vindt het leven een nieuwe inhoud, een nieuwe richting. Tevens wordt het lichaam, zelve daardoor enigszins gewijzigd. De werking van levenslichaam wordt aangepast aan het hogere principe.

Als ik zo reacties waarneem, vindt u dit een tamelijk moeilijke materie en lijkt het sommigen van u zelfs een beetje verward, Ik moet deze mening helaas bestrijden.

Hetgeen door mij werd gezegd is zeker niet verward, het is logisch. Het is, zoals ik reeds aankondigde, alleen een inleiding. Het is ook niet moeilijk, het werd alleen gebracht in termen, die, laat ons zeggen, meer behoren tot de esoterische techniek en waarbij ik termen heb gebruikt, die behoren tot de gangbare in gezelschappen als deze. Ik zal echter eenvoudigheidshalve nog kort samenvatten.

Op dit ogenblik bevindt de wereld zich in een toestand van overgang. De mens, die vasthoudt aan het oude, wordt beheerst door angst en begeerte. Hij is hierdoor niet in staat zijn werkelijk geestelijk wezen tot uitdrukking te brengen. Hij zal niet in staat zijn zijn werkelijke geestelijke persoonlijkheid te leren kennen en te handelen in harmonie met het groot scheppend principe. De mens echter die zowel zijn begeren als zijn leven zelf daarmee gepaard gaande energieën leert beheersen, daarnaast bereid is het verleden te vergeten en met het nu gekende, het nu bereikte, een hernieuwd streven volgens de huidige condities aan te vangen naar harmonie met het kosmische, verkrijgt nieuwe eigenschappen en kwaliteiten. Met deze eigenschappen, en kwaliteiten kan hij een juistere plaats vinden in het kosmisch bestaan en zeer waarschijnlijk een stap dichterbij de perfecte harmonie, waarbij hij een organisch deel uitmaakt van het geopenbaard geheel dat Schepping heet. Wij kunnen het vergelijken met de belichaming van de ongekende God.

Waar in deze tijd alles hierop terug moet komen, alles steeds weer hierop wijst, is het duidelijk, dat in het komende jaar deze gedachtegang, de poging vrijheid te scheppen van het verleden en evenzeer het verlangen om de nieuwe tijd te aanvaarden, een stempel moet drukken ook op onze zondagmorgen bijeenkomsten.

Wij hopen dat ons denken hierover, dat zeker niet onfeilbaar is, maar wel gebaseerd is op een kennen van een andere wereld dan de uwe, u een richtsnoer kan zijn bij uw eigen zoeken naar inwijding, aanpassing aan het tijdsgebeuren en ontwaken tot de nieuwe mogelijkheden, die voor mens en geest in deze dagen worden geschapen.

Ik dank u voor uw aandacht. Goeden morgen.

o-o-o-o-o

Goeden morgen, vrienden.

Wanneer ik zo mijn voorganger hoor spreken, dan moet ik zeggen: hij heeft groot gelijk. Aan de andere kant ga ik mij afvragen, wat mankeert er aan? Want voor mij (elk zijn eigen mening, dat weet u) is er iets achterwege gebleven in zijn betoog. Het was te koud en te technisch. Het was waar, maar per slot van rekening: een stoommachine waarin geen water en geen vuur is, draait niet. M.i. kan een bewustwordingskwesie of een inwijding niet functioneren als we ook nog niet de beschikking hebben over de kracht die motiverend is voor het zoeken naar harmonie en zo. Dat is n.l. de innerlijke honger naar God, de liefde voor de kosmos en al wat daar bij hoort. Vandaar dat ik op dit punt nu vanmorgen nog even de nadruk wil leggen, voordat we weer aan de laatste spreker toe komen. Ik weet wel, dat wij over die liefde onnoemelijk veel gepraat hebben, teveel, ja het is eigenlijk zo belangrijk, dat er haast geen dag voorbijgaat, of je spreekt over die liefde. Niet over de menselijke, persoonlijke liefde, maar over de achtergrond.

Ik zou het eigenlijk zo willen uitdrukken: God, de eerste oorzaak, Die alles in stand houdt, waaraan we van binnenuit toch moeten geloven, is één met alle dingen. Hou is het heel mooi om te zeggen: Ja, maar God leeft in ons, dus heeft God ons lief. Heel aardig, maar per slot van rekening: wat heb ik er aan als God mij liefheeft, als ik er geen jota van merk? Ik wil graag persoonlijk er ook wat aan hebben.

Ze kunnen mij wel vertellen, zoals toen ik op aarde was: "de legerleiding en de staat zorgen goed voor jullie." Maar ik garandeer jullie: als er weer eens een beschimmeld kuschie was, of er was geitenvlees, dat eerder voor zelfbeklag bestemd was dan voor menselijke consumptie, dan konden ze mij op het dak gaan zitten met die zorg van legerleiding en staat en zo gaat het je als mens ook en als geest precies hetzelfde.

Waarom te praten over goddelijke liefde, mooi te praten over de techniek van de bewustwording, maar wat ziet men ervan? Kijk eens, ik zou haast weer over mijn vrouw zaliger gaan praten, maar dat wil ik toch wel graag vermijden op deze eerste morgen. Als ik, persoonlijk dus, iets doe ten bate van de mensheid, omwille Gods zoals dat heet, dan moet ik daarop een antwoord krijgen. En nu is mijn idee dit: Zolang als ik mijzelf op de juiste wijze beheers, zolang ik op de juiste manier iets prijs geef, omdat ik eenheid met het kosmische, met God verlang, dan móet ik daarop een antwoord krijgen. Het is geen eenzijdige verhouding, het leven is niet een collectebusje, waar je goede gaven ingooit totdat God een engel stuurt om het eens een keer te lichten. Het leven is een directe wisselwerking tussen de mens en zijn Schepper.

Dat houdt voor mij in, dat wanneer ik juist denk, juist handel, er een antwoord moet zijn, en nu kunnen we natuurlijk weer de fout maken van zovelen. Dan verwachten we het antwoord, zoals wij het willen hebben, maar dat is natuurlijk fout. Per slot van rekening: we zijn net kleine kinderen, we verstaan nog niet wat de volwassenen zeggen, we moeten het leren. Wij zijn kinderen Gods, dat is zeker waar, maar we zijn nog niet in staat precies te begrijpen wat Hij zegt. Maar een kind kan verduveld goed merken of het goed heeft gedaan of slecht, en dat weet het al heel gauw en dat kunnen wij ook weten.

Ik zou zeggen: in elke fase van inwijding, in elk zoeken naar bewustwording moet er ergens een antwoord zijn, een antwoord van God aan ons op ons pogen, op ons zoeken, en alleen wanneer dat antwoord komt, dan hebben we iets gedaan dat de moeite waard is. Zolang dat antwoord er niet is, zijn we aan het fantaseren, dan leeft er niets. Er moet een mystieke unie zijn, uit de daad geboren, Uit de daad moet een mystieke band ontstaan tussen mens en God en dat moet beleefbaar zijn.

En nu zal ik het maar op zijn jan-boerenfluitjes zeggen: Kijk eens mensen, wanneer wij bezig zijn om ons te beheersen, wanneer wij bezig zijn om te streven naar iets, dan moeten we daar een innerlijke rijkdom van overhouden. God kan buiten ons leven, maar buiten ons zien we Hem niet, we zien alleen verschijnselen van Zijn wezen. Maar van binnen is Hij een sterk licht. God is in ons, Hij openbaart zich in ons. Het is logisch dat we het sterkste antwoord altijd in onszelf krijgen en ik zou zeggen: dat antwoord is een soort hulp. Als een kind probeert goed te doen, dan wordt het door de ouderen geholpen. Als wij proberen in de zin van zoeken naar eenheid met God, begrip voor de Schepping, iets goeds te doen, dan zullen we een stap verder komen dan we op eigen kracht alleen kwamen of zouden kunnen komen, om het netjes te

zeggen. Alles wat je doet kan m.i, op twee manieren tot uiting komen. Eén van buiten, dat kan die buil op je hoofd zijn, wanneer je je kop hebt gestoten, dat kan de pijn in je hart zijn, wanneer je iets prijs moet geven, dat kan de reactie zijn van de mensen rond je. Dat is één kant van de zaak, maar de tweede kant, dat is een innerlijk aanvaarden, een innerlijke vrede of een innerlijke onrust. En nu zou ik van mijn kant willen zeggen: Als wij werkelijk beroerd worden door de goddelijke liefde en wanneer onze daden voortvloeien uit onze poging om een liefde tot God te realiseren, dan zullen wij innerlijk het antwoord krijgen van onrust, wanneer we verkeerd zijn, van vrede, van kracht, wanneer het ons goed gaat, wanneer we de juiste richting gaan.

Wij zullen verder moeten ontdekken - en ik geloof dat menigeen dat in zijn leven wel mee zal maken - dat alles wat je werkelijk goed hebt gedaan, wordt aangevuld. Om een voorbeeld te geven? Je zit over een probleem te piekeren. Je doet dat niet alleen maar omdat je salarisverhoging wilt hebben of een extra winstje wilt maken, neen, omdat je je eigen toestand in het Al beter wilt begrijpen, omdat je beter wilt begrijpen hoe je staat tegenover God en hoe je dat nu goed kan doen. Dan zal je altijd merken, dat al is het maar met vijf woorden van een ander, die misschien heel anders bedoeld zijn, of met een zin in een boekje - dat kan net zo goed een druilorige roman zijn als een diep esoterisch werk - dat je ineens net idee hebt: Hé, ik heb aansluiting, het is net een wegkaart, waar de stukjes ineens weer een eind passen.

Voor mij is het niet voldoende (dat is van mijn standpunt uit hoor) om nuchter, technisch, haast wetenschappelijk te werken aan de beheersing van je wereld en aan het verkrijgen van harmonie. Daarbij moet je verduveld goed opletten wat de Grote Baas daar boven zegt. Je moet a.h.w. je mee laten leiden door de goddelijke inwerking, die je begrip en aanvulling geeft, waardoor je meer jezelf kennend, beter de wereld begrijpend, juister wetend wat je moet doen, de goede kant uit gaat. En waar God geen ja en geen nee zegt, daar moeten we het zelf maar weten. Dat is onbelangrijk en dat blijkt ook meestal als je overgaat, want dat zijn de delen van je leven waar je nooit meer aan terugdenkt.

Maar waar we voelen dat een hogere macht in ons werkzaam is, daar moeten we op onze tellen passen, daar moeten we zorgen dat we de liefde, of moet ik zeggen de eenheid, die God met ons kent, beantwoorden, zo goed als we kunnen. Het lijkt me dat we dan pas goed trapje na trapje die grote Jakobsladder van de inwijding opstropelen, totdat we één keer aan die grote poort komen, die daar bovenaan staat, en waar we misschien als engeltjes binnengaan of op een andere manier, dat weet ik niet: waar we zeker op onze plaats zullen zijn, wetende wie en wat we zijn en - wat belangrijker is - wie, wat en hoe God is.

Dat is mijn visie op de zaak, natuurlijk ook een inleiding hoor. Ik had meer kunnen babbelen, ik doe het zelfs graag, maar een inleiding moet kort zijn, een proloog. Laat ik de derde en laatste spreker het woord maar geven, dan kan die de proloog van deze zondagochtend bijeenkomst voor u beëindigen. ik hoop dat ik niemand heb gekwetst, zodat je niet zegt: "Ja maar, het is geen mooie taal", want je voelt wat ik bedoel. Je hebt ergens van binnen een richtsnoer, gebruik het. Gebruik net in de zin van de goddelijke liefde, dan zul je zien dat we allemaal nog best terecht komen.

Ik wens u allemaal een prettige zondag.

o-o-o-o-o

Goeden morgen, vrienden

We gaan dan, zoals dat gebruikelijk is te doen, onze morgenbijeenkomst besluiten. Wij zullen dit vanmorgen doen met een improviserende overweging over een onderwerp, dat u ons zelf moogt stellen. Geleider en Het Heden.

Dan hebben we hier twee woorden, die meer samenvloeien dan u zoudt denken.

Want wij spreken over een geleider, en we denken daarbij misschien aan een geleidegeest, aan een soort engelbewaarder, die je voortdurend terzijde staat met raad en daad. Ongetwijfeld komt dat voor, ongetwijfeld zijn er vele banden die de werelden van geest en stof verenigen: maar er is meer dan dat. Wij dragen in ons een deel van het Grote Licht. In ons is een klein deel van het minutieuze scheppingsplan vastgelegd voor alle tijden. In ons is de kracht van de Schepper. De Schepper zelf is onze geleider. Hij is het, die altijd met ons is, die

ons altijd steunt. Hij is net, die ons helpt en raad geeft. Maar Hij is net ook, die ons de vrijheid laat om onze eigen wegen te gaan.

Er is een wet die voor de geest, die het licht erkent, buitengewoon belangrijk is. Niemand heeft recht de vrije wil van een ander te beknotten. Niemand heeft recht een ander te dwingen tot een aanvaarding van geloof of van denken. Niemand mag een ander belemmeren daden te stellen en de gevolgen van die daden te ondergaan, want werkelijke vrijheid is de grote gave, die God ons geeft.

Wanneer Zijn wil, Zijn wet het toestaat dat een geleider tot u komt uit de geest, zo zal deze, mits hij niet verknocht is aan de anarchie, aan de chaos, ongetwijfeld die wet voortdurend handhaven.

Gij zijt vrij en moet uw eigen weg gaan, gij moet op uw eigen wijze datgene wat in u is gelegd, vervullen. Een mens die dit beseft zal nooit en te nimmer vertrouwen op willekeurige geleiders of meesters zonder meer. Hij zal begrijpen dat zij de openbaring zijn van de goddelijke werkelijkheid. Hij zal begrijpen dat hij door zelf te streven naar die werkelijkheid, door raad die les van de ander misschien te aanvaarden, maar deze door eigen denken en streven onder eigen verantwoordelijkheid verwerkend, kan komen tot een einddoel en niet zonder dat.

Menigeen is geneigd om de banden met een geleider, de banden met God, te zoeken in een verleden of in een toekomst. De mens begrijpt niet dat wat hij verleden noemt en wat hij toekomst heet, een droom is die nooit werkelijkheid wordt.

Want in God is er geen tijd, in God is er geen wording, maar alleen voltooiing. In God is alleen het eeuwigdurende nu, het heden waarin ook gij leeft. Een heden, dat schijnt te vervloeien, dat onvatbaar schijnt, dat weet ik. Maar een heden dat gij, juist omdat gij er ten allen tijde deel van zijt, als enige mogelijkheid hebt om uzelf te uiten, te veranderen, om één te worden met hogere krachten. Geen geleider kan u helpen in het heden. Wanneer de raad komt, slaat ze op een toekomstige mogelijkheid of ze werpt een nieuw licht op iets wat in het verleden ligt: het is een lering. Maar de daad, het besluit, de eigen weg, die moet ge in het heden gaan. In het heden zal je moeten aanvaarden wat je te dragen krijgt. In het heden zal je moeten zoeken naar wat voor jou werkelijk en waar is. In het heden zal je metterdaad en met alle gedachten en geestelijke krachten die je bezit, moeten uitdrukken wat je wilt zijn, wat je bent.

Er is eens gezegd: Wanneer je het water ziet, lijkt het gebonden. Doch wanneer de vorst komt en de temperatuur daalt, dan zien wij kristallen en dan wordt het krachtveld, dan wordt de reeks van lijnen die zich in het water bevonden, zichtbaar voor de mens. Ik zal de laatste zijn om dit op chemische basis te bevestigen, maar ik wil er toch op wijzen.

De tijd is voor ons nog steeds, een fluks, een voortdurende vervloeiing van gebeuren, een Pantha rhei. Maar die vloed van alle dingen zal eens, wanneer het jachtig zoeken naar volmaking voor ons voorbijgaat, stollen. Dan zullen we de krachtlijnen zien, de werkelijke lijnen, die ons leven beheerst hebben. Dan zullen we begrijpen, hoe we te allen tijde zijn geweest en slechts in het geheel onze plaats moesten vinden. Dan zullen we begrijpen, dat wat dan zichtbaar en kenbaar wordt, altijd heden was, dat onze illusie en onze dromen het ons anders hebben voorgespiegeld, maar dat wij altijd zo zijn geweest. Dat dit onze mogelijkheid, onze kracht, onze werkelijkheid was. Dit is het deel dat wij hebben in het totaal van het zijn.

Dan zullen we ook begrijpen, dat de geleiders waarover wij spraken, niets anders waren dan de krachten te allen tijde reeds met ons in beroering, onvervreemdbaar met ons verbonden in het scheppingsplan, dat we met beseften. Dan zullen we begrijpen dat de weerkaatsing van het geheel in ons wezen ons de geleider heeft geschapen en de bewustwording, ons de inwijding is geweest en al wat daar bij behoort.

En misschien zullen we beseffen hoe groot het heden is, hoe groot de kracht is, die waarlijk ons regeert. Want wel kunnen wij uitroepen:

Heden, ongrijpbaar moment voor mensen

Heden, land waarin wensen sterven en verlangens ontstaan,

Heden, menselijke waan,

Niet in zijn werkelijkheid hervonden.

Heden, kracht ons gezonden in het begin,

Woord in ons neergelegd, eeuwig recht,
Uitgedrukt vóór het eerste bewustzijn ontstond.
Heden, goddelijke werkelijkheid,
Die 'in ons zijn basis en zijn bodem vond
En in zich openbaarde de volheid van 't ongeopenbaarde zijn.
Een klein moment, door de mens nog niet begrepen,
Door de geest nog niet gevonden.
Heden het werkelijk ik, bevrijd van het besef omtrent zonden en schulden of plichten.
Heden, het eeuwig lichten
Dat weergeeft de werkelijkheid van je wezen.

Dat is heden. Heden is met de werveling van tijd alleen. Het is het goddelijk moment van waarheid, dat steeds weer zich kristalliseert in ons wezen, waaraan we steeds voorbijgaan, Omdat verleden en toekomst ons te zeer boeien om de waarheid te bevatten, die ons wordt geschonken.

Maar verleden en toekomst samen zijn deel van het heden, Wat achter ons ligt vanaf de eerste dag der schepping heden, wat vóór ons ligt tot de laatste dag van lichten in het Al, al tezamen is heden, nu en op dit moment. Laat ons hopen om dat eeuwigdurend nu te kunnen maken tot onze werkelijkheid. Laat ons hopen eens die waarheid, ontstaan van elke illusie, van elke vlucht en angst, die "ik" heet, te erkennen, want alleen zó zullen we kunnen gaan tot de grote werkelijkheid, waartoe we zijn geroepen en geschapen, waarvan we nu reeds deel zijn, maar die we niet kunnen beseffen, omdat we te zeer nog spelen het spel der veranderingen, niet kennend de onveranderlijke eeuwigheid.

En daarmee, vrienden, zullen we dan deze bijeenkomst voor u besluiten. We wensen u allen een zegenrijke zondag, levende kracht, een nieuw bewustzijn in de dagen die volgen en nu een goede en aangename middag.